



ΠΑΝΔΩΡΑ.

1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, 1859.

ΤΟΜΟΣ Γ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 229.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ

ΝΑΞΙΑΣ ΠΕΤΡΑΣ ΕΙΤΕ ΑΚΟΝΗΣ.

—000—

Ἐξ ἀρχαίων χρόνων εἶναι παραδεδομένον, ὅτι ἢ παρὰ Πινδάρῳ μνημονευομένη *Ναξία πέτρα* εἴτε *ἀκόνη* (1) ἦν ἢ καὶ καθ' ἡμᾶς ἐν γενικῇ οὔσα χρῆσται *ἀκόνη* τῆς Κρήτης, κοινῶς ἐτι καὶ νῦν καλουμένη *Κρητικὴ ἀκόνη*, ἢ *ἀκονόπειρα*, καὶ ὑποκοριστικῶς *ἀκόμιον*, καὶ *λαδάκορον*. Ἐν τῇ διατριβῇ ταύτῃ ἐρχομαι νὰ ἐξετάσω ποιά τις ἦν ἄρα γε ἡ πέτρα, περὶ ἧς ὁ λόγος, καὶ τίς ὁ γενέθλιος αὐτῆς τόπος.

Τὸ πέμπτον (κατὰ μεταγενεστέρην δὲ διάταξιν ἔχον) τῶν Ἰσθμίων εἶδος προσπεφόνηται τοῖς παγκρατιασταῖς Φυλακίδα, Πυθία καὶ Εὐθιόμεναι, νενηκχόσιν εἰς τὰ Ἰσθμια καὶ τὰ Νέμεα. Ἐνταῦθα δ' ὁ ποιητὴς πρὸς τὴν *Ναξίαν πέτραν* παραβάλλον Λάμπωνα τῶν δύο προτέρων τὸν πατέρα, ὑπὲρ τῆς εὐάθλου γενεᾶς τοῦ ἠποίου γράφει τὸν ἐπινίκιον, λέγει

Θαίης κέ νιν ἀνδρ' ἐν ἀθληταῖσιν ἔμμεν
Ναξίαν πέτρας ἐν ἄλλαις,
Χαλιδάμεντ' ἀκόνταν

Παρὰ τὸν Πινδάρου, *Ναξίας πέτρας* μνεῖαν ποιεῖται μόνος (ὅσον ἐγὼ γινώσκω) ὁ ἐπιγραμματο-

ποιὸς Δωσιάδας ὁ Ράδιος, ἐν τῷ πρώτῳ βωμοσιδεῖ αὐτοῦ ἐπιγράμματι

Μαύλιος δ' ὑπερθε πέτρης Ναξίας θεώμενος
Περμάτων φίδοντο Πανίς (1)

Ὁ δὲ πάλιν Διοσκορίδης εἶπε τὴν αὐτὴν α *ἀκόντην Ναξίαν* ἢ (2). Ὡσαύτως καὶ Πλίνιος α *cotes Naxia* ἢ (3). Καὶ Γαλκνὸς δὲ α *Ναξίαν ἀκόντην* ἢ (4). Τελευταῖον δὲ ὁ ἀοίδιμος Κοραῆς, ἐκ τοῦ Δουκαγγίου λαβὼν (οὗτος δὲ ἀπὸ Γλωσσαρίων χημικῶν), κατεχώρισεν ἐν τοῖς *Ἀτάκτοις* αὐτοῦ α *Ναξίας*. ῥίνισμά ἐστι καὶ *κουρέων ἀκόνημα* ἢ ἔνθα ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ σοφὸς ἀνὴρ, διὰ τὸ τοῦ λόγου ἀδιανόητον, ὅτι μάντεως *χρείαν* ἔχει τοιοῦτων *βαρβάρων γλωσσῶν* ἢ ἐξηγήσεις, καὶ προβάλλεται διόρθωσιν ταύτην α *Ναξίας* [λίθου] ῥίνισμά ἐστι καὶ (ἴσ. τὸ) *κουρέων ἀκόνημα* ἢ (5). Καὶ αὗται μὲν συλλήθδην εἰσὶν αἱ περὶ τῆς *Ναξίας πέτρας* μαρτυρίαι τῶν ἀρχαίων, ὅσας ἐκ τῶν ἐνόντων συνελεξάμεν. Θεωρήσωμεν δὲ ἤδη ποίας *Ναξου* προϊόν ἦν ἢ *ῤηθελισα' πέτρα* καὶ εἴποτε ὑπῆρξεν ἐν Κρήτῃ πόλις ταύτῳ ὄνομα φέρουσα.

Αἱ μόναι ἀρχαῖαι μαρτυρίαι, ἃς ἔχομεν περὶ ὑπάρξεως πόλεως *Ναξου* ἐν Κρήτῃ, περιορίζονται εἰς

(1) Ἀνθολογ. Ἑλλαν. Τόμ. Γ', σελ. 216. Lips. 1829.

(2) Β.δλ. Ε', κεφ. 7 μδ'. Colon. 1829.

(3) Histor. Natural. L. XVIII, cap. 28. καὶ XXXVI, cap. 29.

(4) Περὶ ἀπλ. φαρμ. δυνάμ. Τόμ. Β', σελ. 68. Venet. 1525.

(5) Τόμ. Ε', σελ. 234.

(6) Ἰσθμ. Εἶδ. Ε'. στίχ. 106—108. Ἐκδ. Rom. 1815.

δύο και μόνους συγγραφείς, τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Πινδάρου, καὶ τὸν Σουίδα. Καὶ ὁ μὲν Σχολιαστὴς ὑπομνηματίζων τὸ ἀνωτέρω παρατεθὲν χωρίον τοῦ ποιητοῦ, λέγει « Εἶποι δ' ἄν τις αὐτὸν τὸν Λάμπωνα εἶναι τοιοῦτον ἄνδρα ἐν τοῖς ἀθληταῖς, οἷον ἐν πέτραις ἑτερογενέσι Ναξίαν ἀκόνην, δυνατὴν μάλιστα παραθῆσαι. Νομίζονται γὰρ διαφορώταται τῶν ἄλλων ἀκονῶν αἰ κατὰ τὴν ἐν Κρήτῃ Ναξον. Τοσοῦτον οὖν, φησι, τῶν ἄλλων ἀλειπτῶν διαφέρειν ἐν τοῖς ἀθληταῖς, ὅσον ἐν ἄλλαις ἀκόνεσι αἰ Ναξίαι. Ὁ δὲ νοῦς εἶποις δ' ἄν αὐτὸν τὸν Λάμπωνα ἐν τοῖς ἄλλοις ἀθληταῖς οὕτως ἰσχυρὸν εἶναι, ὥσπερ ἐν τοῖς ἄλλοις λίθοις ἡ Ναξία. Ποιεῖ δὲ πρὸς ἀκόνην ὁ Ναξίος λίθος ». Ὁ δὲ Σουίδα ταῦτα « *Νάξος* (ἴσως *Νάξος*) πόλις καὶ *Ναξία* λίθος, ἡ κρητικὴ ἀκόνη. *Νάξος* γὰρ πόλις Κρήτης, κτλ. » (1).

Ἐκ τῶν νεωτέρων δὲ πάλιν ὁ Μελέτιος τὰς τῆς Κρήτης ἀπαριθμῶν πόλεις καταλέγει καὶ τὴν *Νάξον* (2). Θαυμαστὸν δ' ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ γεγραμὸς καὶ πολὺς Κοραΐς, ἐνῶ εὐλόγως ἀπορεῖ ποίας *Νάξου* πέτραν νοεῖ ὁ Πίνδαρος, « ἐπειδὴ (λέγει) *Νάξος* ὠνομάζετο καὶ ἡ περίχωρος νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους *Νάξος*, καὶ πόλις *Σικελίας* » ἐπιφέρει, μηδὲν ἐνδοιάσας « *Νάξος* ἐστὶ καὶ πόλις τῆς Κρήτης ». Ἐἰτα παρακατιῶν, τὴν ὄρθην ταύτην ἐκτίθειαι σκέψιν « Ἡ ἀπορία ἴσως ἐγεννήθη ἐκ τούτου, ὅτι γεννᾶται καὶ εἰς τὴν *Νάξον*, νῆσον τοῦ Αἰγαίου πελάγους, λίθος χρῆσιμος, ἄλλου ὅμως γένους (3), ἡ *Σμύρις*, ἑλλ. (ἑμερι) μεταφερομένη σήμερον ἀπὸ τῶν ἐμπόρων τῆς Μασσαλίας ἐκείθεν » (4). Καθ' ἡμᾶς δὲ *Μιλτιάδης Χουρμούζης*, ὁ τὰ Κρητικὰ συγγραψας, λέγει ἀποφαντικῶς, ὅτι τὸ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ *Μεραμπέλου* κείμενον χωρίον « *Ἐλοῦντας* ἢ ἡ παλαιὰ *Νάξος*, ὅπερ παράγει τὰ καλύτερα τῆς Κρήτης ἀκόγια (5) » οὐδὲν ὅμως τεκμηρίον πρὸς ἐκπέδωσιν τοῦ λόγου παρέχεται. Πιθανώτερος, τὸ κατ' ἐμὲ, ἐφαίνεται μάλλον ἄν εἴλεγεν, ὅτι ὁ *Ἐλοῦντας* κατέχει τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας *Ὀλοῦντος*, ἢν *Ξενίων* μὲν ὁ τῶν Κρητικῶν συγγραφεὺς πόλιν καλεῖ (6), λιμένα δ' ἀπλῶς ὁ *Σκύλαξ* ἐν τῷ περίπλῳ « *Πρὸς βορέαν δὲ ἄνεμον ὄρος κάλλιστον, καὶ λιμὴν ἐν αὐτῷ Ὀλοῦς* » (7). Ὅτι δὲ τὸ ὄρος τοῦτο ἦν ὁ *Ταλλαιὸς*, κείμενον ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ *Μεραμπέλου*, πρὸς βορέαν ἄνεμον, παρ' ᾧ ἦσαν γειτνιαζούσαι αἱ πόλεις *Ὀλοῦς* καὶ *Λατῶ* (τανῦν (*Σπιναλόγκη*), ἔστω μάρτυς *φερέγγυος* ὁ σοφὸς *Γάλλος* *Λαρχῆρος* (8).

(1) Ἐν λέξ. *Mediolan.* 1499.

(2) *Γεωγρ.* σελ. 409.

(3) Ἐἴτ' ἄλλου γένους, εἴτ' ὁμογενὴς τῇ ἀκόνῃ εἶναι ἡ σμύρις, ἀποφηνάσθησαν οἱ ὀρυκτολόγοι. Ὁ δ' ἔχει ἴδιον ἢ πέτρα αὐτῇ, εἶναι ἢ ἀποτελεσματικωτέρα χρῆσις αὐτῆς πρὸς τὴν καταργασίαν καὶ ἀκόνεσιν παντὸς ἐξυπόμου, καὶ ἄλλων ἐπιὸν ὀργάνων αἰ δερῶν χαλυβδίνων, κτλ. ὡς προῖον ὁ λόγος ἐκλήσσει.

(4) Ἄτακτ. ἐνθ. ἀνωτ.

(5) Κρητικ. σελ. 13 καὶ 48.

(6) Παρά *Στεφάν.* *Βυζαντ.* ἀρθρ. *Ὀλοῦς*. *Florent.* 1521.

(7) Ἐπιτομ. Παλ. *Γεωγρ.* Τόμ. Α', σελ. 41.

(8) Ἰδίαι *Μ. Βερνάρδου* Ἰστ. τῆς Κρήτ. σελ. 46, ἐνθα φέρεται

Ἀρίνοντες λοιπὸν κατὰ μέρος τὰς ἐκτεθείσας μαρτυρίας τοῦ Σχολιαστοῦ καὶ τοῦ Σουίδα (ἀφ' ὧν παράγονται καὶ αἱ τῶν νεωτέρων), ἵνα ἐξετάσωμεν αὐτὰς κατωτέρω, λέγομεν, ὅτι ἄλλαι *Νάξοι* δὲν ἦσαν εἰς τοὺς ἀρχαίους γνωσταί, εἰμὴ ἡ περιώνυμος *Κυκλάς* νῆσος, καὶ ἡ ἐν *Σικελίᾳ* ὁμώνυμος πόλις, ἀποικίς οὖσα οὐ μόνον *Χαλκιδέων* (ὡς ὁμοῦ τι πάντες οἱ παλαιοὶ ἱστοροῦσιν), ἀλλὰ καὶ *Ναξίων ἀναμιξ'* περὶ οὗ ἐν ἄλλῃ διατριβῇ ποιησόμεθα λόγον. Ὅθεν οὐδεὶς, οὔτε τῶν γεωγράφων, οὔτε μὲν τῶν ἱστορικῶν, ἀναφέρουσιν ἄλλην *Νάξον*, εἰμὴ μόνον τὴν νῆσον καὶ τὴν *Σικελικὴν*, τὴν καὶ ἄλλως τε *Χαλκιδικὴν* ἐπονυμαζομένην (1). *Στέφανος* μάλιστα ὁ *Βυζάντιος*, ὁ τὸ περὶ πόλεων σύνταγμα ἀπὸ τριακοσίων καὶ ἐπέκεινα ἀρχαίων γεωγράφων, ἱστορικῶν, ποιητῶν, καὶ ἄλλων τοπικῆς ἱστορίας συγγραφεῶν ἀναλεξάμενος, περὶ Κρητικῆς *Νάξου* δὲν λέγει τι. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐκ τρισχιλίων περίπου ἀρχαιότερων αὐτοῦ συγγραφεῶν παντοδαπὴν ἀποδρεψάμενος ὕλην, καὶ τὴν ἐαυτοῦ *Φυσικὴν ἱστορίαν* συμπιλίσας *Πλίνιος*, καὶ τοὶ πᾶσιν ἄλλοις Κρητικῶν μνημονεύσας πόλεων, *Νάξον* ὅμως ἐν Κρήτῃ δὲν ἀναφέρει εἰ καὶ εἶπε περὶ τῆς *Ναξίας ἀκόγιας*, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, εἶχε τὸ ἐνδόσιμον νὰ προσθήσῃ, ὡς ἐν οἰκίῳ μάλιστα τόπῳ, καὶ ὅτι ἦν αὕτη προῖον τῆς Κρητικῆς *Νάξου*. Πρόδηλον ἄρα, ὅτι ἄλλην *Νάξον* δὲν ἐγνώριζεν ὁ μέγας οὗτος τῶν *Ῥωμαίων* φυσικός, ὅτι μὴ τὴν *Κυκλάδα* καὶ τὴν *Σικελικὴν*.

Ἄλλ' ἐνδεχεται, ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ *Στεφάνου* ἐν τῷ ἀρθρῷ *Νάξος*, νὰ ὑπολάβῃ τις, ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἐν Κρήτῃ *Νάξος*· διότι ὁ συγγραφεὺς οὗτος καταλέξας πρῶτον τὴν νῆσον, ἐπάγει ἔπειτα « *Ἔστι καὶ πόλις Σικελίας, καὶ ἄλλοι τόποι Νάξοιν* ». Πρὸς τοῦτο λοιπὸν χθελόμεν ἀποκριθῆ, ὅτι οὐδεμίαν εἶχεν ὁ *Στέφανος* περὶ ὑπάρξεως καὶ ἄλλων *Νάξων* βεβαιότητα, καὶ ἴσως ἐκ σφικτερᾶς ἀκοῆς προσέθηκε τὸ ἀόριστον αὐτὸ χωρίον. Διότι, καθ' ὅν τρόπον εἶχε τὴν ὑπομονὴν, ὡς ἀκριβῆ ἀναγραφὴν

καὶ συνθήκη τις ἀρχαία μεταξὺ Ὀλοῦντιων καὶ Λατῶν. Ἄλλ' ὁ μακρῆς οὗτος εἰς αὐτὸς, εἴτ' ἢ τινὲς ποῖον μακροχλωττίει, λιμενογράφος Ἐφῆκος *Μιχαλότος*, παρενόησεν ἐν σελ. 69, ὅτι « *ἔκει πλησίον [τῆς Λατῶς] ἦτο τὸ πάλαι ἢ πόλις Νάξος* » ἐποῦ εὐχαίνουσι αἱ ἀκονόπετραι, εἴς οὗ καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου ἢ *Νάξιος ἀκόνη* ». Καὶ κατὰ ταῦτα ἄρα φαίνεται, ὅτι καὶ ὁ *Χουρμούζης*, καὶ ὁ *Βερνάρδος* ἢ αὐτὸς ὁ λιμενογράφος, παραδεχθέντες ἅπασι τὴν ὑπάρχον πόλιν *Νάξου* ἐν Κρήτῃ, ὀφείλον, κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην, ν' ἀναζητήσωσιν αὐτὴν περὶ τὰς λατομίας τῆς Κρητικῆς ἀκόγιας, καὶ ἐκ τῶν προστεχόντων ἐρειπίων καὶ κλισουργήσεων οὕτως βεβαιώσασκεν, καὶ ἀπευθύνοντες ἀποδείξουσιν, τὴν ἄλλως τε ἀνύπαρκτον πόλιν ταύτην.

(1) Μόνος ὁ πολυμαθέστατος μὲν, ἀλλ' ἀγεωγράφουτος ἐν πολλοῖς καταφερόμενος, καὶ ἀκριβῆς ἀνάπτυξας Ἰωάννης ὁ Τσίτσος [περὶ τὰ τέλη τῆς 18' ἑκατονταετηρίδος] ἐδημιούργησε καὶ ἄλλην *Νάξον*, πόλιν *Εὐβοικὴν* (1), ἐν ταῖς *Χελιδόνιας* αὐτοῦ λέγων (*Χιλ. Α'*. Ἰστορ. 28'. στίχ. 15. *Genev.* 1614.)

« *Ἐἴτα τὴν Δάτιν ἐπαμφεν ἅμα καὶ Ἀρταξέρην*

Ἀναψὴν τὸν ἐκαστοῦ, ναυσὶν ἑκατοσίοις,

Οἱ Νάξον καὶ Ἐρέτριας εἶδον Εὐβοίας πόλεις. »

τῶν πόλεων ποιούμενος, νὰ καταλέξη ἑνιαχοῦ δεκαοκτώ, δεκατρεῖς, εικοσιπέντε, ἑνδεκά, ἕξ, ἑπτὰ, δέκα καὶ καθελῆς ὁμωνύμους πόλεις (1), οὕτω καὶ ἐν τῷ μνησθέντι ἄρθρῳ δὲν ἤθελεν ἀκνήσαι νὰ σημειώσῃ ὠρισμένως καὶ τὰς ἄλλας Νάξους, ἐάν ἀπάντα αὐτὰς εἰς οὓς εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τοσοῦτος συγγραφεὺς, ἅπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐξηρῶετο τοῦ συνταγματος αὐτοῦ τὴν ὕλην. Πρὸ πάντος μάλιστα Ἐλλου, Ξενίων ὁ τῶν Κρητικῶν συγγραφεὺς ἤθελε πάντως χειραγωγῆσαι αὐτὸν ἵνα ἀναγράψῃ καὶ τὴν Νάξον, ὅπως καὶ εἰς ἄλλων Κρητικῶν πόλεων τὴν ἀναγραφὴν ὑπ' αὐτοῦ τούτου ὠδηγήθη (2). Ἀλλ' ὁ Ξενίων ἀναμνηρίστως δὲν ἐγνώρισε πόλιν ἐν τῇ Κρήτῃ τοιοῦτον φέρουσαν ὄνομα. Εἰς δὲ πίστῳσιν τοῦ λόγου μου, παρελθέτω καὶ ἕτερος φερέγγυος καὶ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων μάρτυς, Κρητικῶν καὶ αὐτὸς συγγραφεὺς· ἁ Αλέξανδρος δὲ ἐν πρώτῳ Κρητικῶν τῇ Ἀνακαλλίδι συνελθεῖν, φησί, τὸν Ἑρμῆν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα. Καὶ ἐμὲ μὲν Ἀπόλλωνος γενέσθαι Νάξον, ἐκ δὲ Ἑρμοῦ Κυδωνά, ἀφ' οὗ ἡ πόλις Κυδωνία καλεῖται ἐν Κρήτῃ » (3). Εἰ μὲν οὖν ὑπῆρχε Νάξος πόλις ἐν Κρήτῃ, ὅπως εἶπεν ὁ συγγραφεὺς οὗτος, ὅτι ἀπὸ τοῦ Κυδωνος ἐκλήθη ἡ Κυδωνία πόλις, ἐμελλε βεβαίως, ὡς ἐν εὐθέτῳ μάλιστα, νὰ ὀνομάσῃ καὶ Νάξον, ὡς ἀπὸ τοῦ Νάξου κληθεῖσαν· δηλονότι τοῦθ' ὅπερ μυθεύεται καὶ δι' αὐτὴν τῶν Κυκλάδων τὴν κορωνίδα.

Ἐκ τῶν εἰρημένων προατρεῖται, ὅτι πρῶτος ὁ τοῦ Πινδάρου Σχολιαστῆς ἔδωκεν εἰς τοὺς μετ' αὐτὸν τὴν ιδέαν τῆς ὑπάρξεως Νάξου ἐν Κρήτῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὀνόμασεν αὐτὴν πάλιν ῥητῶς, ὡς οὐδὲ τὴν ἀκόνην Κρητικὴν εἶπε, καθάπερ ὁ Στέφανος καὶ ὁ ταῦτα ἐξ αὐτοῦ ἀντιγράψας Σουλῆας, σκοπεύωσαν οἱ κριτικοὶ, μήποτε ἀντὶ τοῦ κοινῆ φερομένου ἁ κατὰ τὴν ἘΝ Κρήτῃ Νάξον » ἔγραψεν ὁ Σχολιαστῆς ἁ κατὰ τὴν ΠΡΟΣ Κρήτη Νάξον », ἵνα ἐνοσηθῇ δηλαδὴ ἡ νῆσος, καὶ οὐχὶ ἡ Χαλκιδική. Οὕτως καὶ ἐν τοῖς εἰς Ὀμηρον σχολίσις τοῖς ἀποδιδόμενης εἰς Δίδυμον τὸν Χαλκέντερον, εἰρηται· ἁ Δία νῆσος ΠΡΟΣ ΤΗ Κρήτη ἦτις Νάξος καλεῖται, κτλ » (4). Ἀλλὰ καὶ Πausανίας εἶπεν ἁ ἐκ Νάξου τῆς ἐν τῷ Αἰγαίῳ » (5), καὶ ἄλλοι ἐτι (6), πρὸς ἀντιδιαστολὴν βεβαίως τῆς Χαλκιδικῆς. — Ἀλλ' οὕτως εἰρή καὶ διακενής (δυνατὸν νὰ εἴπη τις) ἐρρίφθη εἰς μέσον τὸνομα Νάξος; — Οὐχὶ (ἀποκρίνομαι)· ἀλλὰ λέγω ἀνευ ἀνταγματοῦ, ὅτι συνέβη σύγχυσις τοῦ Νάξος πρὸς τὸ Ἄξος ἢ Ὁαξός, ὅτις ἦν Κρητικὴ πόλις (7).

Ὅθεν συμπεραίνομεν ἐκ τῶν ἐκτεθέντων, ὅτι πόλις Νάξος ἐν Κρήτῃ οὐδέποτε ὑπῆρξεν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν, ἵνα ἐπιπλέον πληροφορήσω ἑμαυτὴν ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου ζητήματος, γράψας ποτὲ φίλῳ τινὶ τῶν Ἀθηνησιν εἰς τὸ φιλολογικὸν ἀλειφομένων στάδιον, ἐν ἀναδιφήσας τοὺς τὰ τῆς Κρήτης ἀρχαιογραφίσαντας, Μεύρσιον, Δάππερον, καὶ εἴτινα ἕτερον λανθάνοντά με, μεταδῶσα μοι, τῷ ἐν τῇ κραναῇ νῆσῳ ταύτῃ τῶν ἀναγκαίων σπανάζοντι βιβλίων, εἶδον σίνα περὶ τοῦ ἀπορομένου, ὅσα μόλις ἔλαβον τοῦ φίλου τὴν ἀντιγραφὴν. Καὶ λοιπὸν τοὺς μὲν ἄλλους, καθά μοι λέγει, δὲν εἶδον. Ἐνέτυχε δὲ ἄλλῳ νεωτέρῳ [ἀπὸ τοῦ 1823—1829] τριτόμῳ συγγράματι τοῦ σοφοῦ Γερμανοῦ Χοικελίου (Hoesckh), περὶ τῆς ἀρχαίας Κρήτης πραγματευομένου, ἐν ᾧ (λέγει ὁ φίλος) καὶ αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς ἀμοιβᾷλλει ἂν ποτε ὑπῆρξεν ἐν Κρήτῃ πόλις Νάξος. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα διατείνεται ὁ σοφὸς Γερμανός, ὅτι καὶ ἡ προσήγορία Κρητικῆ, ἦν ἔσχεν ἡ Ναξία ἀκόνη, ἐγεννήθη ἐκ τοῦ ὅτι ἐξώρυττον τὴν πέτραν Κρήτες (Γου. Α', σελ. 417). Καὶ ταῦτα μὲν ὁ φίλος, ὅτινι πολλὴν ἐγὼ τὴν χάριν οφείλω.

Ἀεῖπεται δὲ ἤδη νὰ εἰπῶ καὶ ἐγὼ τὴν ιδίαν μου περὶ αὐτοῦ τούτου γνώμην. Εἶδομεν ἀνωτέρω, ὅτι ὁ Σχολιαστῆς τοῦ Πινδάρου ἔδωκε πρῶτος τὴν ιδέαν τῆς ὑπάρξεως Νάξου ἐν Κρήτῃ, εἰ καὶ μὴ ταύτην ῥητῶς πόλιν εἶπων. Κρητικὴν ὅμως δὲν ὀνόμασε παντελῶς τὴν πέτραν, ἀλλὰ Ναξίαν ἀκόνην, καὶ Νάξιον Ἄλιον· ἐξ οὗ καὶ ὠνομήθη εἰς ἡν ἐξήνεγκαν ἐκεί εἰκασίαν. Πρῶτος τοῖνον καὶ ὁ Στέφανος ἐσημείωσαν ἁ ἡ δὲ Κρητικὴ ἀκόνη ἐάν διὰ τοῦ ἱγράφεται, ἡ διακρίνουσα καὶ φανεροῦσα σημαίνει. Ταῦτα δὲ καὶ ὁ Σουλῆας, τὸν Στέφανον, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀντιγράφων· διότι εἶπεν ἁ Νάξος πόλις Κρήτης » ἐπάγει· ἁ Ὁ γράψας ὅτι Ναξία πόλις Κρήτης, ὁ πολίτης Ναξίως καὶ Ναξιῶτης, λέγει καὶ ὅτι πόλις Σικελίης Νάξος. Καὶ ἡ Κρητικὴ δὲ ἀφ' ἧς ἡ Ναξία λίθος, ἦν εἰ διὰ τοῦ ἱγράφεται, κρητικὴ εἰλήφθη, λέγει, ἀντὶ τοῦ διακρίνουσα καὶ φανεροῦσα. κτλ. ὁ (4). Ὅθεν ἂν καὶ αὐτὴ ἡ μαρ-

σελ. 42], ἔπου ὁ πολὺς Ὀδοῦσιος ἱπδοκίμαξί τοῦ Μεύρσιου τὴν ἀνάγνωσιν Ὁαξός. Ὁαξὸν καλεῖ αὐτὴν καὶ Στέφανος, ἐκ τῶν τοῦ Ξενίωνος Κρητικῶν λαδῶν. Ὁ δ' ἀπολλωνίος διαβοροῦσιν φεῖ τὸνομα . . . γαίης Ὁαξίδος ἁ ἔθα ἡ ἱγρὰ ποτὲ πᾶσι μεσὶ ἁ εἶσι εἰσὶν Ὁαξίδος [ἀργοναυτ. Α', στίχ. 1131]. Ἐξον δὲ πάλιν ἐγ ἀφὶ τὴν αὐτὴν ἡ Στέφανος, εἰ καὶ εἶρε μάρτυρα τὸν Ἡρόδοτον. Ὁ δὲ Σουλῆας, καὶ τοι ἐκ τοῦ Ἡροδοτου [Α', 154] κατὰ λῆν ἀντιγράψας τὰ περὶ τοῦ Βάπτιου ἱστορούμενα, δὲν συμφορεῖ ὅμως αὐτῷ ὡς πρὸς τὴν γραφὴν τοῦ τῆς πόλεως ἱεράματος, διότι λέγει· ἁ πόλις ἐν Κρητικῇ Ὁαξός » [ἐκ Βάπτιος] ἁ Ἄλλ' ὁποσοῦντι κἂν ἐχη τὰ περὶ ταῦτα, ἡ Ὁαξός καὶ ἡ Ἄξός ἦν, ὡς ἑμαυτὴν παῖθαι, μία καὶ ἡ οὐτὴ πόλις, τῆς ἱπίας ἡ καθ' Ἡρόδοτον γραφὴ παραπλήρησι τὸν Στέφανον, ὅτι νὰ ἐλάσθη αὐτὴν ὡς διαφορὴν τῆς Ὁαξός. Καὶ σημαίνουσα, ὡς κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Μυλοποτάμου ὑπάρχει χωρίον Ἄξος, ἱνομαζόμενον, ἐπει καὶ ἐραπία δεικνύεται ἀρχαίου προσηγοῦ [Κρητικ. Χουρμυαζ., σελ. 40], πιδκνῶς τῆς παλαιῆς Ὁαξός.

(1) Παράδειχα Ἐρμῆν, Ἀλέξανδρα, Ἀντιόχεια, Ἀπολλωνία Ἄργος, Βερνίκια, Δίον, Νύσσα, κτλ.

(2) Βλ. τὰ ἄρθρα, Ἐρκαδίας, Ἀργαίας, Ὁαξός, Ὁλοός, Ὁπλέρου.

(3) Περὶ τῆς Σχολιαστῆς, Ἀπολλων. Ἄργου, Α', σελ. 1492. Φλωρεντ. 1496.

(1) Παράδειχα, τὰ ἄρθρα, Ἀλέξανδρα, Ἀντιόχεια, Ἀπολλωνία Ἄργος, Βερνίκια, Δίον, Νύσσα, κτλ.
 (2) Βλ. τὰ ἄρθρα, Ἐρκαδίας, Ἀργαίας, Ὁαξός, Ὁλοός, Ὁπλέρου.
 (3) Περὶ τῆς Σχολιαστῆς, Ἀπολλων. Ἄργου, Α', σελ. 1492. Φλωρεντ. 1496.
 (4) Εἰς ΠΑ. Α. στίχ. 324.
 (5) Ἡλιακ. Β', 17.
 (6) Ἀθῆν. Διαπύσουσ. Β', 12—Σχολ. Ἐρπυτιῶν. Ἐρπυτ. σίχ. 143.
 (7) Ταῦτην ἡ μὲν Ἡρόδοτος [Α', 154] Ἄξόν γράφει. Νάξος δὲ φερεται ἱσοφαμένως περὶ Σουλῆας τῇ Κορωνίδι [Περὶ Πλ.

(1) Παράδειχα Στέφανος ἐν ἀρθρῷ Ναξία καὶ Νάξος, ἔπου, ὡς εἶδομεν, Κρητικὴς Νάξος μιστὰ εἰν γινεται. Κἂν εἰκοσιλογῆ-

τυρία επιτείνει την ἀμφιβολίαν περί τοῦ εἶποτε ἢ Ναξία ἀκόνη ὠνομάζετο καὶ Κρητική, ἐγὼ ὅμως δυσκολαίνω ν' ἀποδεχθῶ τοῦ σοφοῦ Χαικκίου τὴν γνώμην, ὅτι ὠνομάσθη οὕτω, διότι ἐξώρυκτον δῆθεν αὐτὴν Κρήτες. Ἀληθῶς ἠδύνατό τις ν' ἀσπασθῆ ταύτην τὴν γνώμην, ὡς τόσον μάλλον πιθανήν, καθόσον μακθάνοντες ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι θαλασσοκρατήρας ὁ Μίνως, τὰς μὲν τῶν Κυκλάδιων νήσων ἐχειρώσατο, τῶν δὲ αἰκιστῆς πρῶτος ἐγένετο, ἐκδιώξας τοὺς ποσειονικοῦντας Κῆρας (1), ἐχομεν τὸ ἐνδόξιμον νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι πρῶτοι οἱ Κρήτες ἀνεκάλυψαν ἐν τῇ νήσῳ Ναξίῳ τὴν πέτραν, περὶ ἧς ὁ λόγος, καὶ τὴν χρῆσιν αὐτῆς ἐδίδαξαν εἰς τοὺς ἄλλους λαούς, ἐξ οὗ καὶ εὗχε τῆς προσηγορίας Κρητική. Ἀλλὰ τότε τί ποιητέον τὴν καθ' αὐτὰ Κρητικὴν ἀκόντην, τὴν γνωστὴν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα τὴν τ' εὐρωπαϊκὴν καὶ μὲν καὶ κατ' αὐτὴν, ἴσως, τὴν Εὐρώπην; Κατ' ἐμὴν ἄρα γνώμην, ἢν συμπαρασπαστικῶς συνάγω, ἐξ τῶν ἕως ἴσως ἐπιθέντων, τὴν Κρητικὴν ἀκόντην πρέπει νὰ διαστελλώμεν τῆς Ναξίας πέτρας εἰς ἀκόντην. Καὶ ἐκείνην μὲν, ἵνα μὴ δίκην ἀγλίσσωμεν νοσηρισμοῦ ἄλλοτριῶν πραγμάτων νὰ ἀποδώσωμεν εἰς τὸν γενέθλιον τόπον αὐτῆς, τὴν Κρήτην. Ταύτην δὲ εἰκὸς ν' ἀνακουίζωμεν εἰς τὰς ἐν τῇ νήσῳ Ναξίῳ λατομίας τῆς ΣΜΥΡΙΔΟΣ, ἢ Σμυρίδος (2), ὅθεν ἐλήθη. Ὅτι δὲ ταύτην τὴν πέτραν πρέπει νὰ νοήσωμεν, αὐτῆς ὁ νοῦς τοῦ Πινδαρικοῦ χωρίου διδάσκει ἡμᾶς. Διότι κατ' αὐτὸν, οἷον ὑπεροχὴν ἔχει ἡ Ναξία πέτρα συγκριτικῶς πρὸς τὰς ὁμοειδεῖς αὐτῆ, ἢ καὶ πρὸς τὰς (κατὰ τὸν Σχολιαστὴν) ἑτερογενεῖς, τοιαύτων καὶ ὁ Λάμπων μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀθλητῶν. Ταύτην ὑπολαμβάνει καὶ Στέφανος ὁ Κομνητὸς ἐν οἷς ἐρμηνεύει τὸν τοῦ Δωσιαδοῦ βωμόν, ἐξ οὗ παρεθήλην μαρτυρίαν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς διατριβῆς. Λέγει λοιπὸν καὶ αὐτὸς ἅπερ τριῆς Ναξίας. Ἰννοσὶ τὴν ἀκόντην. Ἡ γὰρ τῆσος Νά-

σμεν, ἔτι ἢ (ὡς μήποτ' ἰσχυρῶς) ἐπιτείνων τὸν Στέφανον Ἐρμούλας, βραχυλογίας χάριν, παρεσιώπησε τὴν Κρητικὴν Ναξίαν, ὅτι ἐνεσθῆ ὡς συμπεριληφθεῖσα εἰς τὸ ἐπισημασμένον «καὶ ἄλλοι τόποι Ναξίῳ ἢ», βλέποντες ὅμως ἀπ' ἐπίσης πᾶσαν αὐτὴν τοῦτον ἐν πλείστοις ἄλλαις ἀφορμαῖς (ὡς ἐφθην ὑπερῶς ἀνωτέρω) ἀπασιμώμενα τὰς πόλεις, ὡς ἐν τῷ πρωταίτιον εἶπον. Καὶ βεβαίως ὁ σκοπὸς τοῦ Ἐρμούλου δὲν εἴπινεν εἰς τὸ νὰ ἐξοστειλῆ τὴν κυρίαν τοῦ συντάγματος ὕλην, ἕως ἢν ἢ τῶν πόλεων ἀναγραφῆ. Ἄπορον λοιπὸν τί βούλεται ἐνταῦθα τοῦ Σουίδα τὸ «καὶ ἢ Κρητικὴ δὲ» ὑπερ ὡς ἀσύγκλωστον καὶ ἀτυχεστάτην συλλήγη τὸ χωρίον ἐπειδὴ ἢν καὶ προφανῶς ἀναφέρεται εἰς τὸ πρόσητον μινον πόλιν; ἀλλ' ἐκ τοῦ αὐτῆς ἰσχυροῦς «ἢν εἰ δὲ τὸ ἰσχυρὸν ἐκ Κρητικῆς εἰληφθεῖ, καὶ» φέρεται παραδειγματικῶς ἐν μίση, ἀμανίτου δίκην, καὶ μὴ Κρητικῆς πόλεως (3). Πλὴν εἴμῃ ὑπονοούμενον εἴθετο τὸ «ἢ Κρητικῆς ἀκόντη» ὡς ἐπακολουθήσει τοῦ «Ναξία λίθος». Ἀλλὰ καὶ οὕτω πάλιν ὁ Σουίδας δὲν ἀποφεύγει τὸν ὑπὸ τῶν κρητικῶν προσηγοριῶν κούμῳ μῶμον ἀμειλίχας, ἀκριβοῦς τε καὶ ἀτακτικῆς, μεθ' ἧς, εἰτ' αὐτὸς αὐτὸς, εἰς ὀδυλευτικὰ μεταγενέστερα, ἀνεφάρθη τῶσαν ἀξιολογίαν ὅλην ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ.

(1) Θεοκυδ. Α', 4.—Ἀριστοτ. Πολιτ. Β', 18.—Δαίδωρ. Β', 78 καὶ 84.
 (2) Ἐν δὲ τῇ βίβλῳ τοῦ Ἰωάν. [μά, 6] γράσσεται Σμυρίδος λίθος.

ξος τοιαύτας φέρει πέτρας. (1). Ἀναμφιβολὸν δὲ ὅτι διὰ τῆς πέτρας ὑπερῶς ὁ Πινδαρὸς τὴν ἰσχυροτάτην τῆς λίθου δὲ καὶ αὐτῶν καὶ τῶν ἀρχαίων τινῶν νῆσ. ἀπέτραν, κατ' ἐξοχὴν, ἀνθρακίαν διὰ τὴν ἀκόντην τῆσος, τὴν ἐξ ἧς ἐγένετο ἡ πέτρας, ὡς ὁ Γαλπνὸς ὁ ἀνοσφείρι (2). (Ὡς γνωστὸν δὲ, ἢ σμυρικῶς καὶ πασίῳ τῶν λίθων ἢ σκληρότατον διὰ καὶ ποιότητος, ἄλλοι ἔχει τὴν ἰδιότηταν νὰ ἀρατίζῃ τὰ σκληρότερα μέταλλα, οἷον σιδήρον, χαλκοῦ, καὶ σίδηρον ἢ σμυρικῶς ἐφ' ἧς καὶ χαλκοδάρματα (κατ' ἐξοχὴν) τῆς κυρίας Ἀσημασίας) ἐπινοήμασεν αὐτὴν ὁ ποιητὴς. Ἡ λοιπὸν καὶ ἀκόντησιν πάντος ὄξυτῶν, καὶ ἄλλων ἐπιδακτυλοφύριον ὄργανων τε καὶ ἐργαλείων, διὰ τὴν μόνον τῆσος σμυρίδας καταγράφεται. Βπίσης δὲ καὶ τὰ πτελέλαιμα τούτων πάντων, καὶ μάλιστα τῶν κότερων καὶ χαλκοδίνων, ὅτινα λαμβάνουσι δι' αὐτῆσος ἀργύρου τὴν λάμψιν. Ἡ πρὸς τὴν τελευταίαν μάλιστα ταύτην ἐργασίαν χρῆσις τῆσος σμυρίδος ἦν, ὡς φάνεσται, γνωστὴ καὶ τοῖς πάλαιοις, καὶ ἴσως ἀπ' αὐτῶν ἐπιδόθη ἢ ἐχρησίσθη κατὰ διαδοχὰς ἀρχαῖς ἡρώων. Ὅτι ἔθεν βλέπομεν, ὅτι τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου τὸ κρητικὸς ἦν μὲν σμυρίδων ἐπαύθη, δὲ ὡς περ' ἀργύρου καθαρός, ἔργον Θεοφίλου (3). Καὶ οἱ ὀδακτυλοφύριον δὲ μέγρον τῶν ὀντῶν αὐτῆσος γλύφουσι πᾶσι ἐπὶ τῶν ψευδίων πορφαῖς, ἐκ τῶν ἀρχαίων παρατηλαθόντες. Οὐμὴν ἀλλά καὶ αὐταὶ οἱ τριακταίς λίθος, καὶ κατὰ βεβαίωσιν, οἷον ὁ ἀδάμας, ὁ σμυρικῶς, ὁ σάπριος, ἀλπ, ἀμόρφατοι φέροι καὶ ἀμαυροφάνεις οτυγχάνοντες, δι' αὐτῆσος καταγράφονται, καὶ ἀμύχανται, καὶ τὴν ἀραμμένην κτείνονται λαμπρότητα. Εἰδὲν λαμβάνεται καὶ σήμερον ἐπὶ τῇ αὐτῇ λίθος πρὸς τὴν χρῆσιν ἰατρικὴν, ὅπως καὶ τὰ πάλαι, τοῦτο γινώσκουσι οἱ ἀσκληπιάδαι. Δι' ὅλας λοιπὸν τὰς εἰρημῆνας χρῆσις μετακαμίζεται ἡ Ναξία σμυρίς εἰς Βροστανίαν, καὶ λειπριβηθεῖσα διαθίδεται ἐκεῖθεν εἰς ὅλας τῆσος Εὐρώπης τὰ σιδηρουγεῖα ἐν γένει. Ἀπὸ ἐναυτίας δὲ ἢ Κρητικῆς ἀκόντη, πρὸς μόνον ἀκόντησιν τοῦ ἀπεσομωμένου τῶν μαχαιρῶν ἀθήρας, καὶ δι' οὐδὲν ἄλλο, χρησιμεύουσα, καταθίεται κατὰ μικρὸν ἐκ τῆσος συνεχῶς τριβῆς καὶ δαπανᾶται, ἄτε δὴ μαλακὴ τις καὶ διαβραυστὸς οὖσα.

Καὶ ὅμως ἐνδεχόμενον πάλιν, ἐνιστάμενός τις εἰς ταῦτα, νὰ εἴπῃ—Ἐάν ἢ Ναξία πέτρα εἴτε ἀκόντη ἦν αὐτῆ, αὐταπάτη ἢ σμυρίς, διὰ τὴν ὅτε Δισκοριδῆς, ὁ Γαλπνός, καὶ ὁ Πλίνιος, καὶ τοι μνησθέντες τῆσος Ναξίας ἀκόντη, ποιοῦνται ἴδιον λόγον καὶ περὶ τῆσος σμυρίδος, ὡς περὶ πραγματίων τρόπον τινὰ διαφερόντων ἀλλήλοις; Πρὸς τοῦτο ἀποκρίνομαί—Ναί, ἀληθῶς, ὁ μὲν Δισκοριδῆς λέγει «Σμυρικὸς λίθος ἐστίν, ἢ πᾶσι ψήφους οἱ δακτυ-

(1) Ἐγκυκλιεπιδ. Τοῦ. II, σελ. 306. ἐκδ. α.
 (2) «Ὅτι μὲν Τερεντίος Παιδικῶν, καὶ ἄλλοι τινῶν, ἐκ τῆσος λίθου, φασί, γινέσθαι τὴν πέτραν, ἀλλ' ἐκ πῆσος μόνον γινέσθαι τὴν πέτραν, ὅτι οὐ μὴ ἀσπασθῆ οὕτως κατ' ἐξοχὴν τῶν λίθων μίσην, τὴν σκληρότατην ἢ Γαλπν. Περὶ ἀπλ. φασί. ὅτινα. Τοῦ. Β', βιβλ. 8, σελ. 681. Περὶ Πατρῶν ὀνομάσεται σμυρικῶς ἢ τοιαύτη λίθος Σοφίστατος.
 (3) Πλούταρχ. εἰς Ἀλεξάνδρ. λδδ.

λιογλύφοι σπήλαια, χρυσίμη εις σήπτας και καν-
 στικά, και προς ούλων πλάκων και υδόντων σιλή-
 ζιν. η (4) ο δε Γαληνός ε Καί η καλουμένη δε
 σμύρις, οτι μὲν ἑκατάς εστι, φαρμακῆς δυνάμεως,
 δὴλόν εστι καὶ τῶν γραμμένων αὐτῆ δαστυλιογλύ-
 φων εἰς τὴν τοιαύτην ἡρέαν, κτλ. ρ (3). Ο δε Πλί-
 νιος ἄμμοι (arsena) εἶπεν αὐτὴν (3), τὴν λειωτριῶν
 δῆκου νοῶν, ὅπως ἔχει και παρ' Ἰησοῦ τῆ Σμύρις,
 ἄμμου εἶδος ἢ σπήλαιον οἱ σκληροὶ τῶν λίθων ε.
 Ἀλλ' ἡ φαννομένη διακρίσις αὐτῆ αἰτίαν ἔχει, ὡς
 ἐγὼ νομίζω, τὴν διαφορὰν τῆς ποιότητος τῆς πέ-
 τρας. Καὶ ἡ μὲν σμύρις τῆς Ναξίου, ἵνα διαστελλῆ-
 ται πῶν λοιπῶν ὁμοειδῶν, ἐν διαφοραῖς παραγο-
 μένων τόποις, ὠνομάζετο ἴσως κατὰ τοὺς ἀργαιο-
 τέρους ἡρώνας Ναξία πέτρα. Ἐνεκήσαντος δ' εἰς
 τὰ μετέπειτα τοῦ ὀνόματος Σμύρις, δι' οὐ ἐγνωρί-
 ζοντο μόναι αἱ πᾶν ἄλλων τόπων ὁμοειδῆς μὲν,
 πολλῶ δ' ὑποδεέστεραι τῆς Ναξίας, κατὰ τὴν ποιό-
 τητα πέτραι, συνεχωνέθη και αὐτῆ μετ' ἐκείνων.
 Τοιοῦτόν τι ἐνδει, ὡς φαίνεται, και ὁ Θεοφραστος
 ἐν οἷς λέγει ε. ο. δ. λίθος ὃν γλύφουσι τὰς σφραγι-
 δας, ἐκ τούτου εἰσὶν ἐξ οὐτέρ' αἰ. μόναι, ἢ ἐξ
 ὀμοίω τούτῳ ε (4) ἢ ἢ και ἀνοσις ὑπεκλήθη, ὅτι
 σμύριδα πρὸς διακρίσιν μετωνόμασαν οἱ παλαιοὶ
 τὴν λειωτριῶν ἡδὴ Ναξίαν, πέτραν, ἵσως δὲν
 ἀποσφάλλεται τοῦ πιθανοῦ. Ἐνωσθὲν δὲ εἰς τοὺς
 ἐταίρους τοῦ ἐμπολαίου Ἑρμού, ἄλλα και τοῦ Ἡρακί-
 στου, ὅτι και ἄλλοι τόποι παράγουσι σμύριδα, ὅσον
 ἡ Περούβια ἐν τῇ νοτιῶν Ἀμερικῆ, ἡ Σουγκία, ἡ Λα-
 νία (5), και ἡ Γερμανία πολλὰ χροῖ. Καὶ καθ' ἡμᾶς
 δὲ ἀνωρήθη τοιαύτη ὑπὸ Βρεττανῶν ὑρυκτολόγων
 ἐν τῇ τῆ νήσῳ Σόμς και παρὰ τὴν νῆσῳ Ἑρσον
 (Κούρς ἄδασ). Ἀλλ' ἐν Βρεττανίᾳ προτιμᾶται πάν-
 τοτε και περιζητεῖται ἡ Ναξία, ὡς πάσης ἄλλης
 ὑπερτεροῦσα κατὰ τὴν ποιότητα. Μάρτυς δὲ αὐτῆ
 τῆς πέτρας ἡ τιμὴ τῆς μὲν Ναξίας ὁ τουρκικῆς
 στατήρ τιμᾶται ἐγγωρίως, τὸ γε νῦν ἔχον, δραχ-
 μῶν τριάκοντα, τῆς δὲ Ἑρσῆας δραχμῶν μόνον
 δώδεκα ἐν αὐτῇ τῇ Βρεττανίᾳ.

Και ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα περὶ τοῦ κρατεθέντος
 μοι ζητήματος, ὀρθῶς ἢ πλημμελῶς ἔχοντα οἱ
 πολυδύναμοι προκειμένω φιλόλογοι.

Οἱ μὲν φίλοι μοι, εὐχαρῶ τε κἀναί τε
 Ἐλ. Πάριου τῆ 23 Μαΐου 4859.

I. ΣΑΚΚΕΛΙΩΝ.

(1) Περὶ τῆς κρη. σ. μ. ἡ ἀριστεία τῆς ἰατρ. ἰατρ. ἰατρ. ἰατρ.
 (2) Περὶ τῆς κρη. σ. μ. ὁ γὰρ. Τόμ. Β', σελ. 6, φ. 69.
 (3) Hist. Natur. L. XVI, cap. 9.
 (4) Περὶ λίθ. εἰδ. 397. Hist. Natur. 1613. Καὶ σημειώσθη
 ἐνταῦθα κατὰ τὸν τρόπον ἡ χρήση αὐτῆ τοῦ Θεοφράστου, ἵσως μὲν τὴν
 γινώσκοντα μου, ὅτι ὁμοίω Ναξίαν ἀκόνην πρέπει νὰ νοσηθῆται αὐ-
 τὴν τὴν σμύριδα. Διότι, ὡς μικρὸν ἀνωτέρω εἶπὼν εἶπὼν, δι' αὐτῆς
 ἐγλύφοντο τοιαύται, ὡς και νῦν εἶτι, αἱ δαστυλιοὶ φησὶδες εἶτι
 σφραγιδαί. Τὴν αὐτὴν δὲ λίθον ὑπονοεῖ, ὡς νομίζω, και ὁ Ἡρό-
 δωτος ἐν οἷς ἡμετέροις περὶ τοῦ ὀνόματος τῶν ὁπέρ' εἰρημίας τοῦ
 λίθου καὶ τῶν σφραγμακῶν τῶν εἰρημίας κατὰ τῆς Ἑλλά-
 δος, λέγων ε. Τοῦτα δὲ εἰρημίας φοινίκας σπᾶδες πεπονημένα, μα-
 κρὰ, τετραπέγμων οὐκ ἴσασιν εἰς αἰ, καλαμίνους εἰστούς μικροῦς
 αὐτὶ δὲ σιδῆρου εἶπὼν λίθος εἶδος πεπονημένος, τῶ και
 τῆς σφραγιδαί γλύφουσι. [2', 69].
 (5) Βλ. Ἑρμῆν Κερδῶος Ν. Πακιδόπουλος Τόμ. Β', σελ. 240.

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ.

Φίλατε μου Κύριε Νικόλαε, εἶπε στρατιεὶς
 πρὸς ἄλλον ὁ φίλος μου, διὰ τί δὲν μ' ἐπροξένησας
 τὴν εὐχαριστήσιν νὰ μ' ἐπισκεσθῆς ὅταν πρὸ τινῶν
 ἡμερῶν ἦλθες εἰς Σαϊθηλῶ (*). — Διότι ὁ ὑπηρε-
 τῆς σας, ἐξοχώτατε, μὲ ἀπεδίωξεν εἰπὼν ὅτι δὲν
 εἴχετε καιρόν. — Ἢ τὸν αὐθάδη! εὐθὺς στήθεσιν θά-
 τόν διώξω, φίλε μου. Ποτὲ δὲν ἐμαθε νὰ διακρίνη-
 τοὺς φίλους μου ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εὐχόμενοι νὰ
 μ' ἐνοχλοῦν. Καὶ τί κάμνει ἡ δευτέρα σύζυγος σας;
 ὠρῶν νῆα! — Ἢ! Ἢ! — Καὶ ὁ υἱὸς σας, ὁ κανα-
 κάρης, και αὐτῆς ὠρῶν νῆος τί γίνεταί; — Εἶχα
 σκοπὸν νὰ τὸν στείλω νὰ σπουδάσῃ τὴν ἀνατομίαν,
 και νὰ τὸν κάμω ἰατρὸν αὐτὸς ὅπως προτιμᾶ νὰ
 γείνη ἰατρὸς ἀλλ' ἀδιὰφορον θὰ προσδεσθῆ πάντοτε
 διότι ἔχω ἀρκετὰ χρήματα νὰ τὸν ἀφήσω. — Καὶ
 ἐγὼ ἔχω ἀρκετὴν ἰσχύϊν διὰ νὰ τὸν προάξω εἰς τὰ
 ἐκκλησιαστικά. Ἢς ἡξυρεῖ εἰάν δὲν τὸν ἰδῶμεν
 και ἐπίσκοπον; Οὐκ εἶ καλὰ; — Ἢς βιβλίον, ἐξο-
 χώτατε. Ἐνίστε μᾶς ὁμιλεῖ περὶ τῶν δημοσιῶν
 πραγμάτων ὡς νὰ ᾖ τὸν βουλευτῆς, και πάντοτε
 κατὰ τὰ φρονήματά σας. — Ἢγε, Νικόλαε! ἀλλὰ
 διὰ τί δὲν τὸν κάμνεις δικηγόρον; ἢ μπορῶ τότε
 νὰ τὸν ἀπρώξω και ἐγὼ, και πιθανώτατον νὰ τὸν
 ἀναγορεύσωμεν και πρόεδρον τῆς Βουλῆς τῶν
 Λόρδων.

Τοιαῦτα ἀκούσας ὁ γέρων κρηώπιλος τοσοῦτον
 ἐσθάνθη διαθρυπτομένην τὴν σιλαιτίαν του, ὡστε
 ἀπεχώρησε λέγων ὅτι πάντα λίθον θὰ κινήσῃ ὑπὲρ τῆς
 ἐπιτογῆς τοῦ φίλου μου, και βεβαίων ὅτι εἰάν
 ὁ γείτων του, ὅστις εἶχεν ὑποσχεθῆ τὴν ὑπόσχεσιν του
 εἰς τοὺς ἐναντίους, δὲν ἀθετήσῃ τὸν λόγον του, θὰ
 τὸν φυλακίσῃ ὅπως πληρώσῃ τὸ κρέας τὸ ὁποῖον
 εἶχε χορηγήσει αὐτῷ.

Μετά δὲ ταῦτα ἐπισκεσθῆμεν διδάσκων ἑπιτογῆς
 παιδίων ὄντα πατέρα, τὰ ὅποια ὁ φίλος μου ἐξ-
 μνησεν ὡς ἄλλους ἀγγέλους, ὑποσχεθείς συγγρόνως
 και πολλά πρὸς αὐτά. Ἔδωκε δὲ και ἀνά τρια-
 κοντα δραχμᾶς εἰς ἕκαστον τούτων, οὐχὶ ὅμως
 ἐπὶ σκοπῷ δεκάσμου, διότι δὲν εἶχον δικαίωμα
 ψήφου.

Ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ μεταβῶμεν και εἰς τὰ μιν-
 τings ἐνῶ δὲ συνδιελεγομένη ἠρώπηται μετὰ ἀν-
 ῥων τὸν φίλον μου, εἰάν εἶχῃ τὸν τρόπον νὰ ἐκ-
 πληρώσῃ ὅσα ὑποσχεθῆ.

— Ὅχι βεβαία, ἀπεκρίθη, ἀλλὰ ὁ ἐρωτῶ,
 οἱ ἰατροὶ θεραπεύουν ὅλας τὰς ἀσθενείας τῶν ἀν-
 θρώπων; αἰσῶν και τὸν ἡμισυ αἰθῶρον τῶν ἀν-
 θρώπων; τοὺς ἀνακουσίον ὅλους; Βεβαίως ὄχι.
 τὸ αὐτὸ κάμω και ἐγὼ διδῶ εἰς τοὺς καλοὺς αὐ-
 τοὺς ἀνθρώπους ὅτι και ὁ ἰατρός εἰς ἐκείνους τῶν
 ὁποίων τὸ πάθος εἶναι ἀνίατον, δηλαδή ἐλπίδα.

(*) Ἐπινοπελίον ἐν Ἀνδῶν.